

اعلامیه کمیته مرکزی حزب توده ایران

جنگ میان ایران و عراق با بمباران وسیع شهرهای بزرگ دو کشور وارد مرحله خطرناک جدیدی شده است. طی چند روز اخیر شهرهای تهران، تبریز، آبادان، اصفهان، رشت، کرمانشاه، زنجان، پیرانشهر، خرم آباد، کرد، ایلام، گیلانغرب و سنندج در ایران و متقابلاً شهرهای بزرگ در عراق مورد حملات هوایی و موشکی طرفین در حال جنگ قرار گرفته است. قربانیان این جنایت آشکار هزاران نفر از اهالی بیگناه هستند که در دو کشور مسایه بی‌خانمان و دریدر میشوند. علاوه بر این با آغاز مجدد حملات گسترده در جبهه‌های جنگ هزاران نفر دیگر به شمار صدها هزار کشته و معلول جنگ افزوده می‌شوند.

حزب توده ایران با محکوم کردن آغاز بمباران شهرهای پیدفخ از جانب رژیم عراق و نیز عمل متقابل رژیم جمهوری اسلامی در این زمینه، خواهان قطع فوری بمبارانهای هوایی، آتش بس در جبهه‌ها و شروع مذاکرات برای پایان دادن به جنگ بی‌حاصل و خانمانسوزی است که فقط به نفع امپریالیسم و در وهله نخست امپریالیسم جنگ افروز آمریکاست و جز مرگ و ویرانی و دریدری برای مردم ایران و عراق حاصلی نداشته و ندارد. این خواست اکثریت قاطع مردم میهن ما است.

اعتراض توده‌های مردم علیه سیاست ضدملی رژیم که "جنگ - جنگ تا پیروزی"، "برقراری جمهوری اسلامی در عراق" و یا ادامه جنگ "تارفع فتنه در عالم" محتوی آنرا تشکیل می‌دهد، تشدید می‌شود. شعار "به این جنگ خانمانسوز پایان دهید!" به شعار همه خلق تبدیل شده است.

رژیم برای مقابله با گسترش روحیه ضدجنگ میان مردم علاوه بر استفاده از حربۀ ترور و اختناق، از طریق سازمان ویژه "ستاد تبلیغات جنگ" که یگانه نمونه در جهان است، به تبلیغ "جنگ فرسایشی" ادامه می‌دهد.

۳۳ اسفندماه سال جاری هاشمی رفسنجانی، سخنگوی "شورای عالی دفاع"، بدون در نظر گرفتن مصائب و کشتار جمعی که جنگ هر روز برای هموطنان ما ببار می‌آورد، وعده "حرکت همگانی و وسیع و سرنوشت سازی" را داد که به گفته وی "منکی به بسیج عمومی خواهد بود".

بدینسان سران جمهوری اسلامی نقشه جدید اعزام میلیونها ایرانی را به کشتارگاههایی به نام جبهه‌های جنگ تدارک می‌بینند. تردیدی نیست که اجرای این نقشه جنایتکارانه جز کشتار صدها هزار انسان و ویرانی شهرها و روستاها و موسسات صنعتی و کشاورزی و بی‌خانمانی میلیونها ایرانی نتیجۀ دیگری در پی نخواهد داشت.

چنین است هدیه نوروژی سردمداران خیانت پیشه رژیم به مردم ستمدیده ایران در آستانه نوروژ سال ۱۳۶۶.

مردم ایران تا آنجا که مربوط به دفاع از میهن خود ایران می‌شده، با فداکاری و از جان گذشتگی به جبهه نبرد رفتند و تجاوزکار را از سرزمین خود بیرون راندند. زحمتکشان ایران دیگر حاضر نیستند جان و هستی خود را فدای امیال تجاوزکارانه حکام مرتجعی کنند که زیرپوشش مقابله با "کفر" و دفاع از "اسلام" عرضه می‌شود. مردم ما خواهان پایان دادن به جنگ اند و در این راه می‌روزمند.

برای پیروزی در این پیکار عادلانه، در حین بهره‌گیری از اشکال گونه‌گون مبارزه رایج، مانند کم‌کاری در ادارات دولتی و موسسات صنعتی، خودداری مادران از اعزام فرزندانشان به کشتارگاهها، امتناع از به اصطلاح کمک به جبهه‌های جنگ و تظاهرات موضعی، باید از تظاهرات گسترده و از جمله تظاهرات مادران و کودکان و اعتصابات همگانی در سراسر کشور نیز استفاده کرد. فقط با پیکار جمعی و پیگیری است که می‌توان جان صدها هزار ایرانی را از مرگ حتمی و کشور را از ویرانی و بی‌آمدهای وحشتناک اقتصادی جنگ نجات داد.

کمیته مرکزی حزب توده ایران

۲۰ اسفند ۱۳۴۲